

La publicació del padró del 2006 a les nostres comarques ens va confirmant uns canvis que ja fa temps que es veuen a venir. Són dades oficials. En el conjunt de Girona ja es confirma la conurbació Lloret-Blanes que amb els seus 70.000 habitants, es constitueix en capital d'una nova realitat comarcal, a cavall de les antigues províncies de Girona i Barcelona: Selva marítima-Maresme nord.

TAMBÉ HI HA UNA NOVA REALITAT urbana, més dispersa, però que també va prenent forma: potser hauríem d'anomenar-la àrea periurbana. És la que es pot observar al costat de la via del tren convencional: Massanet-Sils-Caldes. Aquests municipis agrupen ja més de 15.000 habitants i experimenten creixements percentuals al voltant del 7%. No cal ser sociòleg per afirmar que aquests creixements (Blanes,... Caldes.) són diferents quant a la composició de la població que els protagonitza. A Caldes és classe mitjana que va creant una conurbació difusa a prop de Girona, gent que cerca un habitatge en un

L'Empordà creix, l'Empordà canvia

entorn descongestionat a curta distància dels nuclis urbans més propers. En el cas de l'Alt Empordà s'intueixen uns fenòmens semblants. D'una banda es va dibuixant una conurbació Roses-Castelló-Figueres, al costat de la nova autovia, que pren una força extraordinària: creixement a l'entorn del 10% a Roses i Castelló: espectacular. Espectacular i massiu. Figueres té un creixement més moderat. La suma de la població de les tres viles les situa un xic per sota de l'aglomeració selvatana, però a aquesta xifra cal afegir-hi dues variables més. La primera és la del, diguem-ne, primer cinturó figuerenc; Vilafant segueix amb un creixement sostingut que li fa superar els 5.000 habitants, mentre Vilamallà pren embranzida quan s'enfila fins a més del 15%. En un cas i en l'altra el creixement

⇒ *«Es va dibuixant una nova conurbació entre Roses, Castelló i Figueres»*

crea nous lligams urbanístics que es van perfilant sobre el terreny. Apareix, aquí també, una conurbació difusa de radi enorme. En el cas de Vilamallà ja s'intueix un eix de comunicació directa amb Figueres, seguint l'orientació que marca l'antiga carretera de Santa Llogaia, des de la rotonda de Can Peric, passant per l'Olivar Gran, fins a la ja molt antiga carretera de França. Com passa el temps! com canvia tot sense que ens n'adonem! En el cas de Vilafant és curiós d'observar com la vila, que és mare de pobles, frena un xic el seu creixement; però en canvi les poblacions que li són properes creixen percentatges importants: Avinyonet un 12%, Navata un 11%, Lladó i Borrassà a l'entorn del 5%. Aquests creixements tenen força continuïtat en un, diguem-ne segon cinturó, que en un ample cercle volta Figueres: Peralada: 4,3%, el Far: 7,8%, Garrigàs: 4,2%. En el cercle s'hi observen excepcions comprensibles, com ara Vila-sacra que ha d'esperar que el creixement de Figueres travessi, ben aviat, el

riu Manol; i Llers que amb la construcció de la presó farà un canvi radical. Tots aquests canvis, fins fa poc imprevisibles, no són pas simplement quantitius, provocaran altres transformacions. Per exemple poblacions com Santa Llogaia que avui formen part d'una zona escolar rural són candidates a convertir-se en urbanes ben aviat, (la construcció d'una estació elèctrica canviarà per si sola el poble). Tampoc no queda clar que la vila de Vilamallà, que aspira a xuclar Siurana, es pugui mantenir en una ZER indefinidament: una vila que creix tan aspirarà als seus propis serveis. Altres poblacions com ara Borrassà es poden trobar en un cas semblant.

Tenim l'experiència dels voltants de Girona on, tal com afirmava el president de l'escola de Sant Gregori, en una taula rodona sobre la sisena hora: aquesta és una escola pública finançada amb fons privats.

Per dir-ho amb altres paraules, quan la classe mitjana aterra en un antic poble rural, ho fa amb capacitat de finançar acti-

vitats extraescolars a mida dels seus desitjos i en aquests casos existeix el perill que es produeixi una privatització del servei públic per la via dels fets. En aquests casos el vell mite de l'escola rural marginada s'enfonsa ja que allò que ens apareix en realitat és una nova forma de discriminació que caldrà tenir en compte en el futur.

Quan les escoles privades concertades vagin assumint la seva responsabilitat social i nacional ens podem trobar amb poblacions mal anomenades rurals, on de fet existeixin conurbacions difuses, com a Londres, on resplandeixi una nova classe mitjana que va abandonant els centres de les ciutats als nouvinguts. Però ara el problema social que genera tot això és un altre: el gran inconvenient és l'aparició de bandes organitzades que assalten aquest nous barris. Com durant la caiguda de l'imperi romà. Per saber-ne més val la pena llegir l'obra de Mike Davis especialment el seu llibret: *L'ecologia de la por. Més enllà de Blade Runner*. Editorial Virus: 2001.